

*конкретними* – розуміння прочитаних коротких простих листів; розуміння письмового тексту, здійснення пошуку необхідної інформації; сприймання прочитаного тексту і здійснення пошуку інформації та аргументації; сприймання письмових інструкцій; добір і читання текстів для задоволення; ідентифікація окремих фактів і здогадування про значення невідомих слів із контексту, якщо письмовий текст доступний і стосується повсякденної тематики. Що стосується читання, сприймання і розуміння текстів та інструкцій, то при цьому в них мають бути використані прості мовні засоби. Відповідно до орієнтовних параметрів для оцінювання навчально-пізнавальних досягнень учнів з читання (зорового сприймання), виокремлених у навчальній програмі з іноземних мов, обсяг одного тексту в словах має становити у 5 класі 150-200 слів, у 6 класі – 200-250 слів.

**Висновки.** У сучасній методиці навчання іноземних мов актуалізується питання формування міжкультурної іншомовної комунікативної компетентності учнів закладів ЗЗСО. У цьому зв'язку метою навчання іноземної мови в межах міжкультурного підходу має стати оволодіння учнями іноземною мовою і культурою країни, мова якої вивчається, у порівнянні з культурою рідної країни. Основним засобом формування МІКК учнів гімназії є система вправ і завдань у чотирьох видах мовленнєвої діяльності (аудіюванні, говорінні, читанні, письмі). У публікації розглянуто читання як рецептивний вид мовленнєвої діяльності та формування МІКК учнів 5-6 класів гімназії в читанні (зоровому сприйманні) за допомогою авторської системи вправ і завдань. Наразі ця система апробується в експериментальних навчальних закладах відділу навчання іноземних мов Інституту педагогіки НАПН України. Результати апробації ляжуть в основу підготовки колективного методичного посібника з різних питань компетентісно орієнтованого навчання іноземних мов учнів 5-6 класів гімназій за участю авторки цієї публікації.

#### **Список використаних джерел та літератури:**

1. Загальноєвропейські Рекомендації з мовної освіти: вивчення, викладання, оцінювання / наук. ред. укр. вид. докт. пед. наук, проф. С. Ю. Ніколаєва. Київ : Ленвіт, 2003. 273 с.
2. Іноземні мови. 5-11 класи: навчальні програми та методичні рекомендації щодо організації навчально-виховного процесу в 2018-2019 навчальному році / уклад. М. Н. Шопулко. Харків : Ранок, 2018. 256 с.
3. Державний стандарт базової середньої освіти. Постанова Кабінету Міністрів України від 30 вересня 2020 р. № 898. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/898-2020-%D0%BF#Text>
4. Редько В. Г. Компетентнісна парадигма змісту навчання іншомовного спілкування в сучасних гімназіях. *Information, its impact on social and technical progresses*. Abstracts of VII International Scientific and Practical Conference. Haifa : International Science Group, 2020. С. 31-32.
5. Редько В. Г. Конструювання змісту шкільних підручників з іноземних мов: теорія і практика : моногр. Київ : Пед. думка, 2017. 628 с.

**Редько Валерій,**  
завідувач відділу навчання іноземних мов  
Інституту педагогіки НАПН України,  
доктор педагогічних наук, доцент

#### **Основні концепти змісту професійної діяльності вчителя іноземної мови в умовах компетентнісної парадигми навчання**

**Анотація:** автор статті визначає та інтерпретує професійні функції сучасного вчителя іноземної мови в умовах компетентнісно орієнтованого навчання в закладах загальної середньої освіти.

**Ключові слова:** вчитель іноземної мови, компетентнісно орієнтоване навчання іноземних мов, заклади загальної середньої освіти.

**Keywords:** foreign language teacher, competence-oriented foreign language teaching, general secondary education institutions.

**Вступ.** Зміни концептуальних пріоритетів, що спостерігається в освітньому просторі України, зумовлюють певний перегляд місця і функцій вчителя як головного модератора навчального процесу у закладах загальної середньої освіти. У зв'язку з цим сучасний стан розвитку системи навчання іноземних мов, спрямування її на компетентнісні засади потребує оновлених поглядів на деякі усталені підходи до формування механізмів іншомовного спілкування і стимулює розглядати іноземну мову важливим засобом міжкультурної комунікації. А це, у свою чергу, змушує по-іншому визначати пріоритети у роботі вчителя як важливого суб'єкта процесу навчання.

**Основна частина.** Проблема фахової підготовки та професійної діяльності вчителя, взагалі, та вчителя іноземної мови, зокрема, була і є завжди актуальною. У різні часи вона активно досліджується у дидактиці, психології та методиках навчання. Зазвичай роль учителя іноземної мови розглядається у різних аспектах: а) як організатора навчального процесу; б) як модератора навчальної діяльності учнів на уроці; в) як представника держави у справі навчання і виховання підростаючого покоління; г) як виконавця з упровадження у практику роботи школи новітніх досягнень педагогічної, психологічної та методичної наук тощо.

Відомо, що сучасна система підготовки учительських кадрів передбачає формування викладача іноземної мови у трьох типах навчальних закладів: 1) на відповідних факультетах педагогічних університетів (інститутів), 2) на факультетах іноземної філології так званих класичних університетів і 3) на педагогічних відділеннях педагогічних коледжів (училищ), які готують учителів початкових класів або вихователів дошкільних дитячих установ з правом викладання іноземної мови. На перший погляд, такий спектр закладів має забезпечити школи фахівцями відповідного рівня підготовленості. Та чи всі вчителі володіють якісною підготовкою, щоб професійно виконувати свою роботу? Вочевидь, у більшості випадків – так, оскільки сучасна навчально-матеріальна і методична бази сприяють цьому. Але чи всі випускники закладів вищої освіти на високому професійному рівні готові успішно навчати іноземної мови школярів? Чи готовий сьогоднішній учитель успішно імплементувати в навчальний процес новітні тенденції розвитку сучасної педагогічної науки? Як засвідчує практика, – не завжди. Яка ж причина труднощів у роботі вчителя/викладача іноземної мови? Що гальмує активне розкриття його професійних здібностей? Як правило, у таких випадках говорять, що вчитель не готовий до ефективного виконання професійної діяльності. Чому з'являється така проблема? Чи можливо завадити її виникненню? Конкретні відповіді на ці запитання можна дати, на наш погляд, за умови чіткого усвідомлення тих завдань, які стоять перед сучасним учителем іноземної мови, і співвіднести їх з умовами, в яких здійснюється процес його професійного становлення.

Тенденції оновлення цілей і змісту сьогоднішньої шкільної іншомовної освіти [1] зумовлюють пошук нових пріоритетів у навчанні цього предмета, оскільки вивчення іноземної мови зазвичай розпочинається саме в закладах загальної середньої освіти, і базові знання, навички та вміння формуються в цих навчальних установах.

Зміст компетентнісно орієнтованого навчання іноземних мов передбачає формування в учнів ключових і міжкультурної іншомовної комунікативної як предметної з її структурними компонентами компетентностей. Їх формування засобами іноземної мови не є одноразовим видом діяльності у кожному класі. Робота в цій сфері зумовлюється тематикою спілкування, визначеною навчальною програмою. Серед ключових компетентностей є такі, формування яких відбувається постійно, у різних обсягах упродовж усього процесу навчання іноземної мови у закладах загальної середньої освіти. А є компетентності, вибіркоче формування яких можливе лише у межах окремих тем спілкування у певних класах. Окрім того, формування деяких ключових компетентностей може здійснюватись інтегровано у межах кількох тем на різних етапах навчання. А це означає, що навчальна діяльність у певному класі, спрямована на формування деяких ключових компетентностей, може не відбуватись.

Компетентнісно орієнтоване навчання іноземної мови доцільно розглядати не тільки як процес формування ключових компетентностей, але й також міжкультурної іншомовної комунікативної компетентності як предметної з усіма її компонентами (мовною, мовленнєвою, соціокультурною, загальнонавчальною). А відтак, цей феномен варто трактувати в таких аспектах:

1) міжкультурна іншомовна комунікативна компетентність учнів – це сукупність набутих учнями знань, умінь, навичок, способів діяльності, ставлень, мотивів, необхідних для усвідомленого виконання комунікативних дій, спрямованих на оволодіння іншомовним спілкуванням у межах вимог навчальної програми для кожного класу;

2) міжкультурна іншомовна комунікативна компетентність – це інтегрована характеристика особистості школяра, яка передбачає оволодіння досвідом іншомовного спілкування в усній та письмовій формах у межах програмових вимог і засвоєння культурних цінностей народу, мова якого вивчається, що здійснюється у формі діалогу культур;

3) формування міжкультурної іншомовної комунікативної компетентності – це діяльність, яку має організувати вчитель у межах таких структурних компонентів: – *мотиваційного* (ставлення учнів до навчання й усвідомлення соціальної потреби в оволодінні іноземною мовою як засобом міжкультурного спілкування, ціннісні орієнтації); – *когнітивного* (знання, вміння, навички, досвід іншомовної комунікативної діяльності); – *діяльнісного* (способи і форми виконання навчальних дій, спрямованих на усвідомлене оволодіння іншомовною комунікативною діяльністю); – *контрольно-оцінного* (самооцінювання і самоконтроль рівня власних навчальних досягнень); – *рефлексивного* (самоаналіз, самооцінка, самокорекція процесу і результатів навчання) [4].

До основних напрямів трансформації змісту навчання іноземних мов учнів ЗЗСО відповідно до компетентнісної парадигми нами визначені такі:

а) дидактичне переосмислення сутності навчального матеріалу під кутом зору його доцільності, доступності, відповідності іншомовним комунікативним потребам учнів певної вікової категорії, оптимальності для забезпечення їхніх комунікативних намірів;

б) визначення значущих для учнів, відповідно до їхніх потенційних можливостей, зв'язків вивченого матеріалу із життєвою практикою, що асоціюється з рівнем його прагматичності — сферами використання в реальних умовах іншомовного спілкування;

в) забезпечення ефективної та збалансованої активізації іншомовного матеріалу в різних видах мовленнєвої діяльності через умотивованість навчальних дій і використання оптимальної системи вправ і завдань та дидактично доцільних допоміжних матеріалів;

г) сприяння усвідомленому і вмотивованому засвоєнню учнями способів діяльності з навчальним іншомовним матеріалом у межах певного кола понять, явищ, процесів, об'єктів, фактів, зокрема тем для спілкування, змісту мовних і мовленнєвих засобів, набуття досвіду самостійно виконувати мовні операції та мовленнєві дії тощо.

Саме ці положення можуть слугувати теоретико-методичним підґрунтям для побудови змісту компетентнісно орієнтованого навчання іноземної мови у сучасних ЗЗСО. Функції вчителя передбачають дидактично і методично доцільну організацію такого навчання відповідно до вимог чинної освітньої програми, навчального досвіду учнів і їх потенційних можливостей.

Отже, в сучасних умовах навчання іноземної мови, коли спостерігаються активні трансформаційні процеси у сфері шкільної освіти, якісно змінюється і функції вчителя. Успішність навчання учнів значною мірою залежить від його професійної майстерності, яка акумулює в собі професійні знання, навички і вміння, досвід педагогічної діяльності, а також творчі особистісні якості. Учитель іноземної мови повинен володіти певним обсягом знань про предмет, який викладає: знати іноземну мову і володіти нею, знати, як побудувати навчальний процес, щоб досягти позитивних результатів у досягненні мети навчання, уміти це робити методично доцільними способами і оптимальними методами. Такий учитель має уміти співвідносити власний досвід із умовами своєї роботи, перебувати завжди в творчому пошуку раціональних форм організації навчання.

Відомо, що процес формування високоякісного спеціаліста є безперервним і тривалим періодом і складається з різноманітних видів діяльності. На наш погляд, провідне місце у цьому процесі має належати формуванню у вчителя готовності до професійної діяльності. Це поняття є багатокомпонентною категорією. Зазвичай, готовність визначається як форма установки, тенденція на перспективні дії, котрі спрямовані на досягнення певної мети, тощо. Більшість учених розглядає готовність як певний психічний стан особистості, який різнобічно залежить від зовнішніх (об'єктивних) чинників – особливостей організації процесу навчання у закладі освіти, у тому числі від якості використання у навчальному процесі видів діяльності, які спрямовуються на формування пізнавальних, практичних і творчих умінь учнів. У цьому контексті здатність до професійної діяльності вчителя іноземної мови ми розглядаємо як його інтегративну якість, елемент його свідомої діяльності, форму усвідомлення і прийняття системи залежності професійної майстерності від зовнішніх і внутрішніх чинників.

Важливими механізмами формування готовності вчителя іноземної мови є відповідні знання, уміння й навички, які у процесі практичної діяльності повинні забезпечувати і регулювати його оптимальну взаємодію з отриманою професією. Сучасному вчителю іноземної мови повинні бути притаманні такі професійні знання:

- основних положень загальнодержавної політики у галузі шкільної освіти, у тому числі з навчання іноземних мов;

- системи мови та основних лінгвістичних і лінгводидактичних категорій, механізмів мовлення, а також історії, культури, сучасних проблем країни, мова якої вивчається, – усім тим, що охоплює поняття міжкультурна іншомовна комунікативна компетентність, основними структурними компонентами якої є: а) мовна (лінгвістична), б) мовленнєва, в) соціокультурна та г) навчально-стратегічна компетентності;

- основних закономірностей процесу навчання іноземної мови, а також змісту і особливостей усіх компонентів цього процесу: цілей, методів, форм засобів тощо;

- психологічних особливостей школяра, сфер його інтересів і схильностей, закономірностей оволодіння іноземною мовою в умовах сучасної школи, у тому числі різноманітних умов, які існують на сьогодні, для навчання іншомовного спілкування відповідно до компетентнісної парадигми;

- змісту програми з навчання іноземних мов та інших директивних документів, цілей і особливостей концептуальних засад змісту навчання іноземних мов на певному історичному етапі розвитку суспільства;

- основних положень дидактико-методичної концепції, на засадах якої сконструйовано зміст підручника, що використовується у практиці власної педагогічної діяльності;

- основних вимог, які визначає суспільство до особистості сучасного вчителя, у тому числі рівня його професійної майстерності.

Володіння знаннями, що забезпечують функціонування певних сфер педагогічної діяльності вчителя, – це лише частина його професійного досвіду. Він має бути готовим ефективно використовувати ці знання на практиці. А це означає, що вчитель повинен уміти користуватись іноземною мовою як засобом комунікації та моделювання ситуацій мовленнєвого спілкування з учнями у навчальному процесі. Рівень його мовної та мовленнєвої підготовленості має дозволяти йому весь процес навчання здійснювати іноземною мовою. Учитель повинен уміти адаптувати свою іншомовну мовленнєву діяльність до можливостей усвідомлення її учнями різних розумових здібностей та різних рівнів навченості, передбачати поступове розширення кола цих можливостей, проявляти гнучкість у своїй професійній діяльності, швидко реагувати на новації, що об'єктивно виникають на певному етапі розвитку шкільної освіти, зокрема усвідомлювати та ефективно упроваджувати в шкільну практику ідеї компетентнісного підходу до навчання, що стає новою філософією шкільної вітчизняної освіти [3]. Учитель повинен володіти уміннями скеровувати процес оволодіння учнями іноземною мовою як засобом міжкультурного спілкування, забезпечувати його раціональними видами діяльності, що

сприяють формуванню відповідних умінь, які дозволяють їм адаптуватися до життєдіяльності в умовах сучасного світового простору.

А відтак, професійно важливими вміннями сучасного вчителя іноземної мови є ті, що дають йому змогу педагогічно, психологічно і методично доцільно організовувати свою діяльність, спрямовану на формування в учнів ключових та міжкультурної іншомовної комунікативної як предметної компетентностей як важливого феномена сучасної шкільної освіти. Ці вміння можна диференціювати на чотири групи:

- вміння пізнавати вікові особливості та потенційні можливості учня, враховувати їх у процесі навчання і співвідносити з умовами, в яких відбувається оволодіння іноземною мовою;

- вміння, пов'язані з плануванням мовленнєвого спілкування у навчальних умовах, що передбачає здатність учителя доцільно та раціонально використовувати на уроці не тільки підручник як основний засіб навчання, але й інші засоби, які сприяють ефективній організації навчального іншомовного спілкування, активно впроваджувати творчі, інтерактивні форми діяльності, що активізують процес навчання, зокрема мовленнєві ситуації, котрі в навчальних умовах адаптують учнів до реальних умов спілкування, у тому числі й у межах змісту ключових і предметної компетентностей відповідно до вимог навчальної програми;

- вміння виконувати обсяг запланованої роботи, чому сприяє не тільки раціонально розподілений час уроку, але й створений учителем відповідний психологічний клімат, який дозволяє учням розкривати свої індивідуальні можливості, розвивати власну емоційну сферу, творчість, когнітивні здібності, вміння соціально взаємодіяти з іншими у процесі навчання, бути гнучким у своїй діяльності, уміти варіювати змістом уроку через непередбачені причини;

- вміння критично оцінювати й аналізувати результати власної педагогічної діяльності, коригувати її, робити відповідні висновки та знаходити шляхи і способи її удосконалення.

Важливим чинником, який сприяє ефективності навчання іноземної мови, є вміння вчителя моделювати навчальний процес відповідно до сучасних тенденцій розвитку педагогічної науки та практики, уміти гнучко адаптувати його до наявних умов навчання [2;5]. Система може бути успішно реалізована, якщо вона якнайповніше відповідає цим умовам. У цій ситуації дуже важливо, щоб учитель умів адекватно співвідносити форми та способи діяльності, передбачені змістом системи, з концептуальною позицією авторів підручників, які він використовує як основні засоби навчання і механізми реалізації цієї системи. А це ще раз підтверджує тезу про важливість і необхідність учителю володіти високим рівнем професійної майстерності (а недосвідченому вчителю намагатись якомога швидше його досягти), щоб його педагогічна діяльність різнобічно була ефективною.

Відомо, що процес навчання іноземної мови, як й інших предметів, передбачає взаємну діяльність учителя й учнів, а також учнів між собою. Уміння вчителя ефективно організовувати педагогічне спілкування на уроці значною мірою визначає успішність навчального процесу. Учитель повинен бути його професійним модератором. При цьому взаємодія на уроці іноземної мови насамперед сприймається як спільна погоджена діяльність усіх суб'єктів навчального процесу, а також як оптимальне й адекватне взаєморозуміння між ними, котре виникає у процесі виконання цієї діяльності. Усе це ми розглядаємо основними психологічними умовами успішної педагогічної співпраці.

Знання вчителем основних тенденцій розвитку шкільної іншомовної освіти ще не означає уміти озброїти учнів досвідом чужомовного спілкування в умовах мультілінгвального і полікультурного світового середовища. Професійна майстерність учителя іноземної мови – це складна і багатокомпонентна категорія. Досягти її вершин можливо лише за умови, коли буде чітко визначено *кого* навчати, *для чого* навчати, *як* навчати, а також *хто* буде навчати. Відповіді на ці запитання дають різні галузі педагогічної науки.

Результати аналізу відповідної наукової літератури, власний педагогічний і науковий досвід та усвідомлення дидактичної та методичної сутності проблем, які постають сьогодні перед шкільною іншомовною освітою України, дозволили визначити основні завдання, які сприяють формуванню у сучасного вчителя іноземної мови готовності до якісного виконання ним професійних обов'язків в умовах компетентісно орієнтованого навчання:

- володіти знаннями з теоретичних основ методики навчання іноземних мов і суміжних з нею наук та уміти їх ефективно використовувати у шкільній практиці;
- володіти ефективними видами і формами навчальної діяльності з формування в учнів ключових і міжкультурної іншомовної комунікативної компетентностей, передбачених шкільною програмою з іноземних мов;
- уміти раціонально і ефективно організовувати навчальний процес з формування в учнів умінь з основних видів мовленнєвої діяльності: аудіювання, говоріння (монолог, діалог), читання, письма;
- уміти ефективно і раціонально здійснювати підготовку до уроку як основної форми навчального процесу;
- уміти проводити ефективний контроль рівня сформованості знань, навичок і вмінь учнів відповідно до мети і завдань певного етапу навчання та застосовувати рефлексію щодо результатів своєї діяльності;
- уміти добирати засоби навчання, які дидактично доцільно і методично виправдано слугують ефективними механізмами досягнення мети уроку;
- уміти раціонально планувати як увесь навчальний процес, так і урок як один із його компонентів;
- володіти формами і видами позаурочної діяльності, яка сприяє успішному досягненню загальної мети навчання іноземної мови у школі;
- уміти творчо аналізувати чинні підручники іноземних мов як основні засоби навчання, визначати й усвідомлювати в їх змісті теоретико-методичні положення прийнятої концепції навчання та уміти ефективно використовувати їх у власній педагогічній діяльності;
- творчо аналізувати та дидактично доцільно використовувати основні тенденції розвитку сучасної методики та теорії навчання іноземних мов;
- формувати в учнів ставлення до іноземної мови як до важливого засобу міжкультурного спілкування й механізму вербального взаєморозуміння з представниками різних мов і культур у сучасному глобалізованому соціумі;
- формувати в собі готовність до постійного професійного самовдосконалення.

Отже, усе значене комплексно сприяє набуттю вчителем досвіду, який з роками може удосконалюватись, якщо сам учитель дбатиме про це і буде зацікавленим у власному професійному зростанні.

**Висновки.** У статті визначено та обґрунтовано функції сучасного вчителя іноземної мови в умовах компетентісно орієнтованого навчання. Розглянуто та інтерпретовано його професійні уміння.

#### **Список використаних джерел та літератури:**

1. Іноземні мови. 5-11 класи: навчальні програми та методичні рекомендації щодо організації навчально-виховного процесу в 2018-2019 навчальному році / Укладач М. Н. Шопулко. – Харків : Видавництво «Ранок», 2018. 256 с.
2. Компетентнісний підхід у сучасній освіті : світовий досвід та українські перспективи : Бібліотека з освітньої політики ; під заг. ред. О. В. Овчарук. Київ : К. І. С., 2004. 112 с.
3. Локшина О. І. Європейська довідкова рамка ключових компетентностей для навчання впродовж життя: оновлене бачення 2018 року / О. Локшина. Український педагогічний журнал. 2019. № 3. С. 21-30. Режим доступу: [http://nbuv.gov.ua/UJRN/ukrpj\\_2019\\_3\\_5](http://nbuv.gov.ua/UJRN/ukrpj_2019_3_5)
4. Редько В. Г. Дидактична сутність освітнього іншомовного комунікативного середовища як засобу компетентісно орієнтованого навчання іноземних мов у закладах загальної середньої освіти. Український педагогічний журнал. 2020. № 4. С. 109-117.

**Скора Тетяна,**  
вчитель німецької мови  
Старокостянтинівського НВК  
ім. Героя України С. М. Бондарчука,  
вчитель-методист

## **Використання Pinterest на уроках німецької мови**

### Анотація

Для будь-якого навчання комунікація є невід'ємним складником педагогічного процесу. Від рівня комунікації залежить її ефективність. Взаємодія між учнями та вчителями в навчанні відбувається в межах створеного комунікативного простору. Завдання вчителя – зробити матеріал максимально доступним, цікавим, наочним і таким, що стимулюватиме до розширення знань. Завжди більш ефективними є ілюстровані уроки, що спонукають дитину до співтворчості, пошуку, перетворюють її на дослідника. Pinterest – один із найбільших сервісів для пошуку матеріалів до уроку.

Ключові слова: інформаційні технології навчання, мультимедійні засоби навчання, Pinterest, пін, пінування, інтерактивна робота, інтерактивні вправи, синхронне / асинхронне навчання.

### Вступ

Упродовж останніх років змінилося багато педагогічних цінностей. З'явилися не тільки нові завдання, а й нові засоби навчання. Сьогодні урок розглядають не тільки як діяльність викладача чи як форму навчання, а й як діяльність учня. Застосування мультимедійних засобів навчання надає уроку специфічної новизни, яка за змістом і формою викладення має можливість відтворити за короткий час великий за обсягом матеріал, а також подати його в незвичному аспекті, викликати в учнів нові образи, деталізувати нечітко сформовані уявлення, поглибити здобуті знання. Нові інформаційні технології навчання надають універсальні засоби отримання, опрацювання, зберігання, передавання, подання різноманітної інформації, полегшують виконання операцій, розкривають широкі можливості щодо істотного зменшення навантаження під час навчально-пізнавальної діяльності.

У наш час технології та освіта пов'язані досить тісно, практично у кожного вчителя є свої улюблені технологічні інструменти, які він використовує у своїй роботі, і які дозволяють йому зробити урок цікавим та захоплюючим. Раціональну позицію вчителя на уроці іноземної мови можна визначити словами М. Уеста: «Я тут для того, щоб допомогти вам учитися».

### Основна частина

Урок німецької мови повинен базуватися на принципах комунікативної спрямованості навчання, ситуативності, діяльнісного характеру навчання. Вчитель повинен приділяти належну увагу інтерактивним методам навчання, в яких процес навчання поєднується із процесом спілкування, а активність школярів перевершує активність учителя [5, с. 28]. Які освітні інструменти допоможуть зробити уроки захоплюючими, веселими і цікавими, а головне, більш ефективними? Сьогодні кожен вчитель має можливість використати безліч ресурсів, знайти необхідний матеріал, який буде доцільним для формування відповідних компетентностей здобувачів освіти. Одним з таких інструментів є універсальний помічник Pinterest.

Саме цей сервіс може стати незамінним помічником вчителя у повсякденній роботі. Сервіс існує з 2010 року та кілька разів попадав у ТОП-5 найпопулярніших сайтів